

Áhítat – 2020. 12. 11.

Ekkor előállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és ezt kérdezte: „*Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?*” Ő pedig ezt mondta neki: „*Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod?*” Ő pedig így válaszolt: „*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.*” Jézus ezt mondta neki: „*Helyesen feleltél: tedd ezt, és élni fogsz.*” Ő viszont igazolni akarta magát, és megkérdezte Jézustól: „*De ki a felebarátom?*” Válaszul Jézus ezt mondta neki: „*Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik kifosztották, meg is verték, azután félholtan otthagya elmentek. Történetesen egy pap ment azon az úton, de amikor meglátta, elkerülte. Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, és amikor meglátta, ő is elkerülte. Egy úton lévő samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta; odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Aztán feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és ápolta. Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósoknak, és azt mondta neki: *Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked. Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek?*” Ő így felelt: „*Az, aki irgalmas volt hozzá.*” Jézus erre ezt mondta neki: „*Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj.*” (Lukács 10:25-37)*

Tegnap áhítatunkat azzal kezdtük, hogy az irgalmas samaritánus történetének többnyire a közepe él a köztudatban: a bajba jutott embert elkerüli a pap és a lévita, az idegen, félpogány samaritánus viszont segít rajta. Ám több fontos üzenetet találunk a példázat kerettörténetében, Jézus és a törvénytudó párbeszédében. Tegnap és ma egy-egy ilyen üzenetre figyeljünk:

„*Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?*” – kérdezte Jézustól a törvénytudó. Ma Jézus erre adott visszakérdezésre tekintünk: „*Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod?*”

Jézus előtt tekintélye volt a Bibliának, amely akkor az ószövetségi Szentírást jelentette. Számtalanszor idézte az Írásokat a tanításai során. A Bibliából idézett, amikor megkísértette őt az ördög: „*Meg van írva...*” – tette megfellebbezhetetlenné a kísértésre adott válaszát. Még a kereszten, a végső, nagy küzdelmében is a Szentírás szavaival fejezte ki a fájaldalmát: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?*” (Zsoltárok 22:2)

Ha Jézusnak élete minden pillanatában a Biblia adott útmutatást, nem volna-e jó nekünk is újra felfedeznünk a Szentírást? Valahányszor döntések elé kerülünk, nem kellene-e, hogy megcsendüljön a szívünkben Jézus kérdése: „*Mi van megírva... hogyan olvasod?*” Egyébként a törvénytudó rendszeresen olvasta, és a zsidó gyakorlat szerint recitálta, ismételte az Ószövetség központi kijelentéseit, az ő esetében volt Jézusnak mire rákérdeznie. Más kérdés, hogy ugyanazt az Igét hogyan értelmezte a törvénytudó, és milyen távlatok felé vitte el az üzenetet Jézus.

Az írástudó, az irgalmas samaritánus példázatából ezt a következtetést vont le: *legyél jó ember!*”. A törvénytudó értelmezésében a pap és a lévita az úgynevezett „jó emberek”, akik a templomi hivatásuk gyakorlása közben nem kockáztatják a kultikus *tisztaságukat* (a bajba jutott ember halott is lehet, az érintése „*tisztátalanná*” tenné őket). A vallási hagyományuk megakadályozta őket a könyörületben. Micsoda ellenmondás! Jézus pedig ezt a következtetést vont le: „*legyél ember!*” A samaritánus átlép egy évszázados hagyományon, a samaritánus-zsidó ellentétet, és *megkönyörül* az embertársán. „Pusztán” *Ember*, a maga egyszerű, hamisítatlan valóságában.

Különösen hálás vagyok azokért, akik a neveltetésem során úgy vették a kezükbe, és adták az én kezembe is a Bibliát, mint a mindennapi kenyeret, és tették az életem *zsinórmértékévé*. Urunk! Szentelj meg bennünket a Te Igazsággal! A Te Igéd – Igazság!

Imádkozzunk az ének szavaival:

*Kegyes Jézus, itt vagyunk te szent igéd hallására,
Gyűljön fel kívánságunk idvesség tanulására.
Hogy a földtől elszakadjunk, csak tehozzád ragaszkodjunk.*

*Elmünket, értelmünket lelki sötétség fogta bé,
De szent Lelked szívünket tiszta fénnel úgy töltse bé,
Hogy jót gondoljunk és szóljunk, mert csak tőled kell azt várnunk.*

*Dicsőségnek napfénye, Istentől jött világosság!
Indítsd lelkünk készsége, nyisd meg fülünk, szívünk és szánk!
Hitvallásunk, könyörgésünk, Urunk Jézus, halld meg, kérünk!*